

SVETLANA VELMAR JANKOVIĆ se rodila, školovala i živi u Beogradu. Kao sekretar i urednik časopisa „Književnost“ bila je i u uredništvu koje je vodio Eli Finci i u uredništvu koje je vodio Zoran Mišić. Dugo je godina uređivala, u Izdavačkom preduzeću „Prosveta“, edicije savremene jugoslovenske proze i esejistike. Osnovala je biblioteku „Baština“. Objavila je romane: Ožiljak (1956, drugo prerađeno izdanje 1999), Lagum (1999), Bezdno (1995), Nigdina (2000) i Vostanije (2004); eseje: Savremenici (1968), Ukletnici (1993) i Izabranici (2005); zbirke pripovedaka: Dorćol (1981), Vračar (1994), Glasovi (1997), Knjiga za Marka (1998), Očarane naočare (2006) i Sedam mojih drugara (1997); molitva Svetilnik (1998); drame Knez Mihailo (1994) i Žezlo (2001); romansiranu biografiju Prozraci (2003) i knjigu Kapija Balkana (brzi vodič kroz prošlost Beograda, 2011)

Nagrade „Isidora Sekulić“, „Ivo Andrić“, „Meša Selimović“, „Đorđe Jovanović“, „Bora Stanković“, Nagrada Narodne biblioteke Srbije za najčitaniju knjigu u 1992. godini, NIN-ova nagrada za roman godine 1995, Nagrada „Neven“, Nagrada „Politikinog zabavnika“, Nagrada „6. april“ za životno delo o Beogradu, Nagrada „Mišičev dukat“, Nagrada „Ramonda serbica“, Nagrada „Stefan Mitrov Ljubiša“, i Nagrada „Žak Konfino“. Prevođena je na engleski, francuski, nemački, ruski, španski, italijanski, grčki, bugarski, koreanski i mađarski jezik. Redovni je član Srpske akademije nauka i umetnosti.

ANTON BALAŽ (Slovačka) je rođen 1943. godine u Lehoti. Jedan je od najznačajnijih savremenih slovačkih pisaca. Poznat pre svega kao romanopisac, Anton Balaž je i dramski pisac, publicista i autor nekoliko televizijskih scenarija.

Najvažniji romani: Senke prošlosti (1978), Ovde živite (1983), Hirurški Dekameron (1989), Logor posrnulih žena (1993), Doživotna ljubav (1995), Hronika srećnije budućnosti (1997), Penelopin povratak (1998), Zaboravljena zemlja (2000), Bogovi sezone (2003).

U Balažovim romanima preteže kritička i groteskna slika društvene svakodnevice. Balaž je oblikovao sliku totalitarnog komunističkog društva na Istoku Evrope, da bi u knjigama pisanim posle devedesetih s posebnom snagom osvetlio holokaust slovačke jevrejske zajednice. Roman Logor

posrnulih žena najpoznatija je knjiga Antona Balaža. Po ovom romanu snimljen je 1997. godine istoimeni film. Roman je preveden na srpski jezik. Anton Balaž živi u Bratislavi.

OTO TOLNAI je rođen je u Kanjiži 1940. godine. Pesnik, pripovedač, dramski pisac, esejista. Prevođen je na srpski, nemački, poljski, engleski, holandski, slovački, francuski, italijanski jezik. Oto Tolnai je najplodniji i najsvestraniji stvaralac u književnosti vojvođanskih Mađara. Okušao se usvim mogućim umetničkim formama živeći večno u metamorfozama, od pesme do eseja, od eksperimentalnog romana do drame. Studirao mađarski jezik i književnost u Novom Sadu i filozofiju u Zagrebu. Dobitnik svih najznačajnijih književnih nagrada u bivšoj Jugoslaviji - dva puta Hidove nagrade (1974, 1978), Sirmajijeve nagrade (1988), nagrade Todor Manojlović (2007) i u Mađarskoj - nagrade Attila József (1991), Endre Ady (1995), Tibor Déry (1995) Milan Füst (1997), Sándor Weöres (1999), Miklós Radnóti (2000). Za člana Mađarske akademije književnosti i umetnosti izabran je 1998. godine. Najveće mađarsko državno priznanje, Košutovu nagradu, dobio je 2007. godine.

Zbirke pesama: Homorú versek (Konkavne pesme), 1963; Sirály mellcsont (Galebova grudnjača), 1967; Valóban mi lesz velünk? (Zaista šta će biti sa nama, sa lštvanom Domonkošem), 1968; MAO-POE, sa lštvanom Domonkošem, 1968; Szepültelen kis gépek, csöpp fejedelmi jelvények (Bezgrešne male mašine, sićušne kneževske insignacije), 1968; Agyonvert csipke (Prebijena čipka), 1969; Legyek karfiol (Da budem karfiol), 1973; Versek (Pesme), 1973; Világpor (Prah sveta), 1980; Vidéki Orfeusz (Provincijski Orfej), izabrane pesme, 1983; Gyökerrágó (Zderač korenja), 1986; Versek könyve (Knjiga pesama), 1992; Wilhelm-dalok (Vilhelmove pesme), 1992; Árvacsáth (Sirotančat), 1992; Balkáni babér (Balkalnski lovor), 2001; Szög a nadirban (Ekser u nadiru), 2005; Ómama egy rotterdami gengszterfilmben (Baka u jednom rotterdamskom gangsterskom filmu, roman od pesama), 2006.

Zbirke pesama za decu: Elefántpuszi (Slonovska pusa), 1982; Rokoko (Rokoko), 1986.

Romani: Rovarház (Kuća insekata), 1969; A tengeri kagyló (Morska školjka), 2011.

Zbirke novela: Gogol halála (Gogoljeva smrt), 1972; Virág utca 3 (Cvećarska broj 3), 1983; Prózák könyve (Knjiga proza), 1987; Kékitögyó (Plavilo), 1994; A pompeji szerelmesek (Ljubavnici iz Pompeja) 2007; Grenadírmás (Grenadirmarš), 2008; Világítótorony eladó (Svetionik na prodaju), 2010.

Knjige eseja o likovnim umetnostima: Sáfrány Imre (Imre Šafranj), monografija, 1978; Meztelen bohóc (Goli klovn), 1992; Rothadt márvány (Truli mermer), 1997.

Izvedene su mu drame: Végeladás (Rasprodaja), 1979; Bayer-aspirin (Bajerov aspirin), 1982; Briliáns (Brilijant), 1985, 1991; Paripacitrom (Konjska fuškija), 1991; na sceni budimpeštanskog Jurta Színháza Mamuttemető (Groblje mamuta), 1988; zbirka dramskih tekstova Végel(ö)adás (Rasprodaja - Poslednja predstava), 1997.

Na srpskom jeziku:

Gerilske pesme (pesme, 1967); ZOO (pesme, dvojezično, 1969); Kuća insekata (roman, 1976); Priče iz robne kuće (novele, 1986); Krik ruže (pesme, 1988); Rusma ili minijum možda (pesme, 1990); Krvoločna zečica (kratke proze, 2006); Pesnik od svinjske masti (roman-intervju, 2009) i Morska školjka (roman, 2011)

JOVAN NIKOLIĆ je rođen u Beogradu 1955. godine i kao dete muzičara prošao je kroz sve gradove Jugoslavije. Nikolići se 1963. vraćaju na porodično ognjište u Čačak. Od 1981. godine Jovan Nikolić živi u Beogradu, gde radi kao honorarni novinar više medija, kolumnista, glumac, kabaretista i pevač po noćnim klubovima.

Autor je knjiga: Gost niotkuda, (na srpskom i romskom jeziku, 1982) Đurđevdan(1987), Neću da se rodim(1991), Oči pokojnog jagnjeta(1993), Telo i okolina(1994), Mala noćna muzika(1998) Soba s točkom (2004, nemačko izdanje, 2011 na srpskom) Pisao je tekstove za „Generaciju 5“, „Zabranjeno pušenje“, Radomira Mihailovića Točka, grupu „Ođila“... Poslednji Nikolićev tekst „Bubamara“ je lajtmotiv filma „Crna mačka, beli mačor“ reditelja Emira Kusturice.

Posle NATO, Jovan Nikolić se trbuhom za kruhom seli u Nemačku, gde nastavlja da piše i objavljuje, a konačno su ga „stigle“ i nagrade: u decembru 2011. ceo Keln je čitao Jovana Nikolića i njegov roman „Bela vrana, crno jagnje“, koji je izabran u projektu „Knjiga za grad“. Vredno priznanje dodeljuje od 2003. godine „Kuća kulture“, a Nikolićeva treća knjiga objavljena 2006. na nemačkom, ponovo će biti štampana u 10.000 primeraka i čitaće se sedam dana na tridesetak mesta po gradu uz popularnu cenu. Ovo priznanje Kelna zavredila su prethodno dela nobelovca Orhana Pamuka, Haruki Murakamija i Itala Kalvina.

FRANJA PETRINOVIĆ je rođen 1957. godine u Novom Slankamenu. Studirao je u Novom Sadu na Filozofskom fakultetu. Uređivao je kulturni časopis "Polja", pisao je za novosadski "Dnevnik", a posle toga je bio urednik u izdavačkoj kući "Stylos". Piše prozu, eseje i kritike. Do sada je objavio: Mimezis, mimezis romana (roman, 1983, sa Đorđem Pisarevim), Tkivo, opsene: povest (roman, 1988), Izveštaj anđela (roman, 1997), Pred vratima raja, (eseji, 2002, sa Đorđem Pisarevim) Trauma – stečajne legenede (priče, 2009) Poslednji tumač simetrije (roman, 2005) i Almaški kružoci lečenih mesečara (roman, 2011)

JELENA LENGOLD (1959), pesnikinja, pripovedačica, romansijerka. Desetak godina je radila kao novinar i urednik u redakciji kulture Radio Beograda. Potom je do septembra 2011. radila kao projekt-koordinator Nansenskolen Humanističke akademije iz Lilehamera u Norveškoj, na predmetu konflikt menadžment. Živi u Beogradu kao profesionalni pisac.

Knjige pesama: Raspad botanike (1982), Vreteno (1984), Podneblje maka (1986), Prolazak anđela (1989), Sličice iz života kapelmajstora (1991) i Bunar teških reči (2011). Za knjigu pesama Sličice iz života kapelmajstora dobila je nagradu Đura Jakšić.

Knjige priča: Pokisli lavovi (1994), Lift (1999), Vašarski mađioničar (2008, 2009) i Pretesteriši me (2009).

Za knjigu priča Vašarski mađioničar dobila je Evropsku nagradu za književnost, te nagrade Žensko pero, Biljana Jovanović i Zlatni Hit Liber. Roman: Baltimor (2003, 2011).

Proza i poezija Jelene Lengold prevedeni su na engleski, italijanski, danski, francuski, bugarski, rumunski, ukrajinski i češki jezik.

Priče Jelene Lengold zastupljene su u više antologija i panorama savremene srpske književnosti objavljenih u Srbiji i svetu.

JANI VIRK (Ljubljana, 1962), romanopisac, novinar i prevodilac. Diplomirao je nemački jezik i komparativnu književnost na Filozofskom fakultetu u Ljubljani. Od 1985. do 1991. godine bio je slobodni umetnik, potom je započeo rad u novinarstvu. Trenutno je glavni urednik kulturnih i umetničkih programa RTV Slovenija. Jedan je od najznačajnijih savremenih slovenačkih proznih pisaca. Piše romane, priče, eseje, pesme i scenarije.

Pored jedne knjige pesama i jedne knjige eseja, Jani Virk je objavio i četiri knjige priča i novela: Skok (1987), Vrata i druge priče (1991), Muškarac nad ponorom (1994) i Pogled na Tiho Brahe (1998).

Napisao je sedam romana: Rahela (1989), Poslednje Sergijevo iskušenje (1996), 1895, Potres – hronika neočekivane ljubavi (1997), Smeh iza drvene ograde (2001), Letnji sneg (2003), Aritmija (2004) i Ljubav u vazduhu (2009).

Romani Janija Virka prevedeni su na više evropskih jezika. S nemačkog jezika preveo je, između ostalog, knjige Tomasa Bernharda, Gerharda Rota, Hansa Artmana i Elijasa Kanetija. U izdanju Arhipelaga, u okviru edicije Sto slovenskih romana, objavljen je Virkov roman Poslednje Sergijevo iskušenje (2010). Živi u Ljubljani.

VLADAN MATIJEVIĆ je rođen 1962. godine u Čačku. Osamnaest godina je radio u fabrici bazne hemije, od 2005. zaposlen je u galeriji Nadežda Petrović u Čačku.

Do danas je objavio devet knjiga, većina je imala više izdanja, neke su prevedene na francuski, nemački i španski jezik. Pojedine priče su prevedene na desetak svetskih jezika, a drama Udarna igla prevedena je na ruski. Živi u Čačku, ima dvoje dece.

Do sada je objavio: Ne remeteći rasulo (pesme, 1991) Van kontrole (roman, 1995) R. C. Neminovno (roman, 1997) Samosvođenje (pesme, 1999) Prilično mrtvi (priče, 2000, Andrićeva nagrada) Pisac izdaleka (roman, 2003, NIN-ova nagrada, nagrade Zlatni hit liber i Zlatni bestseller) Časovi radosti (roman, 2006) Žilavi komadi (drame, 2009) Vrlo malo svetlosti (roman, 2010, nagrade Meša Selimović, Borisav Stanković i Isidora Sekulić).

SLOBODAN TIŠMA je rođen 1946. godine u Staroj Pazovi. Živi u Novom Sadu. U mladosti se bavio pisanjem poezije, konceptualnom umetnošću i rok muzikom. Nekoliko godina je živio u Beogradu.

Do sada je objavio sledeće knjige: Marinizmi (poezija, 1995); Vrt kao to (poezija, 1997); Blues diary (pesnički dnevnik, 2001); Urvidek (priče, 2005); Pjesme (poezija, 2007); Quattro stagioni (roman, 2009). Bernardijeva soba (roman, 2011)